

MAJNAI LAP

ITT A POSTA. (Lásd a 283. l.)

18. sz. — 1873.

V. kötet.

: Forgó bácsi.
oldalón.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatás)

PALI arcezel a föld felé feküdt, de a rettegett hang hallatára megfordult s haragosan szólt.

„Itt vagyok hát! Mit akarsz?“

„Mit akarok? És még kérdezheted? Eljöttem, hogy bucsuzzam tőled; a koesi már a kapu előtt áll, atyám vár. Csak nem távozhattam a nélkül, hogy tőled bucsut vegyek!“

„No jól van, hát meadjuk egymásnak röviden „isten veled“ s aztán vége van.“

„Pali!“

„No, mi kell?“

„Igy tudsz elválni testvéredtől!“

„Hát ugyan hogy váljunk el?“

„Pali, Pali! Ne feledd, hogy most talán utólszor látjuk egymást!“

„Ugyan ne fecsegy ilyeneket,“ kiáltá Pali mérgesen. „Miért akarsz engem efféle bolond beszéddel rémiteni, mikor magad sem hiszed, hogy ott halsz meg a csatatéren. Bucsúzzál röviden, aztán hagyj magamra. Nem kértelek, hogy ide jöjj.“

„Jenő! Jenő! Siess mert elkésünk!“ hangzék ekkor távolból egy férfihang.

„Atyám már hív, mennem kell. Tehát egyetlen bucsuszavad sincs hozzám, Pali?“

„Nincs!“ felelt Pali daczosan.

„Jenő! Jenő! Siess!“ hangzék újból a domb aljáról.

„Mennem kell, niába,“ szólt Jenő szomoruan. „Isten veled, Pali. Sajnálom, hogy egyetlen szavad sincs hozzám; én azért nem haragszom s odaadom, amit neked szántam.“ Ezzel zsebéből egy kis csomagot vett ki, mely gondosan be volt göngyölve papirosba. „Ezt neked szántam emlékül, fogadd el. Legkedvesebb, legdrágább kincsem volt, s csak azt kívánom, hogy jól vigyázz reá és ne add oda senkinek. És most isten veled!“

Ezzel hirtelen letérdelt, megragadta Pali karját, és megcsókolta kissé megdöbben őcsészét. Aztán gyorsan fölkel s néhány ugrással lent termett a domb alatt.

Pali ámulva s lelkiismeretétől furdálva bámult maga elé, míg egyszerre a kocsizörgés tudatta, hogy Jenő már eltávozott. Ekkor Pali többé nem tudott uralkodni magán, földre hanyatlott és keservesen sirt.

Midőn ismét nyugodtabb lett, a kocsizörgés már elhangzott s Pali borzadva emlékezett meg arra, hogy most már betölthetetlen űr van közte és bátyja közt; hiába akarná most látni, hiába akarna beszélni vele, a távolság elválasztja őket hosszú időre, talán örökre s a jó testvér, a hű barát oda van!

Sokáig gyötrődött Pali efféle gondolatokkal, míg végre egyszer eszébe jutott az ajándék, melyet Jenőtől kapott. Elővette a kis csomagot s kíváncsian nézett reá.

„Valjon mi lehet benne? Alkal-

masint valami apróság az én kis muzeumom számára . . . de ugyan micsoda . . .“

Fölbontotta a papírgöngyöléket s még jobban meg volt lepelve, midőn egy aranyszegélyű, piros bársonytöket pillantott meg, melyben mindenesetre valami drága portékának kellett lenni.

Ujjai reszkettek, alig tudta megnyomni a rugót, mely a kis bársonytöket zárva tartá; végre nekibátodott, fölnyitá s ekkor szinte elállt a lélekzete az ámulástól és meglepetéstől s a késő bánat teljes erejével elfoglalta lelkét.

„Jenő! kedves Jenőm! oh jöjj vissza! jöjj vissza!“ kiáltá kétségbeesetten. „Ezt nekem adod, ezt, legdrágább kincsedet, gyönyörű aranyórát! Mily jó, mily nemeslelkű vagy! És én oly rossz voltam irányodban, annyira bántottalak! Legfőbb vágyam volt, hogy órád legven, de ilyen szépről nem is álmodtam soha! És te nekem adtad, nekem, aki oly hálatlan voltam irántad!“

Sirt is, nevetett is örömeiben, összeszókolta a szép aranyórát s végre keblébe rejtve azt, ismét lefeküdt. Az álmatlanság, mely már több éjen át gyötörte, egészen elgyöngíté s most végre elnyomta az álmot. Hosszan, mélyen aludt, maga sem tudta, mily sokáig; Jenőről álmodott, mintha együtt ülnének a szobában s ő mindent hiven bevallana Jenő előtt, Jenő pedig biztató, vigasztaló szavakat mondaná neki. Ah, de ez csak álmot volt s Pali szomorúan

ébredt föl a valóra, midőn egy ismert hang megszólította. Anyja állt mellette.

„Pali! miért fekszel itt? Anyit kerestünk már mindenfelé!“

„Parancsol valamit, kedves mama?“

„Nem; de tudod-e, hány óra?“

„Bizony . . . nem tudom.“

„Találkoztál ma reggel Jenővel?“

„Igen . . . találkoztam . . .“

„Elbucsuztatok?“

„El . . .“

„Ennek örvendek. Már féltem, hogy szegény Jenő hiába keresett. Miért bujtál ide, mikor pedig tudtad, hogy Jenő ma reggel elutazik?“

Pali nem felelt, csak lecsüggeszté fejét büne tudatában.

„Felelj, mért nem voltál testvéreid között, midőn Jenőtől bucsuzni kellett?“

Pali még mindig nem felelt; anyja nem erőszakolta tovább a dolgot s látván a fiú halvány arcát, azt gondolta, hogy Pali talán csak azért vonult félre, mert el akarta titkolni, hogy sirt Jenő távozása miatt.

Ezalatt Pali fölkel s midőn kezét kivette kabátja alól, anyja megpillantá a bársony óratöket.

„Mi az, amit kezeden tartasz?“ kérdé.

„Ez . . . ez Jenő arany órája.“

„Jenő órája! Hogy jutottál hozzá?“

„Nekem adta emlékül. Ugy-e, ez szép, nemes tett volt tőled“

„Valóban! És elmondta neked Jenő ezen óra történetét is?“

„Elmondta — még tegnap.“

„Nem kérdezem, mi okból adta

Jenő neked ezen órát, nem is akarom tudni; hiszem, hogy csak jót akart vele. Csak azt kívánom, hogy jól gondját viseld, Pali. Sokáig reméltem, hogy Jenő majd maga fogja hordani e szép órát; de ha neked adta, most csak azt ohajtom, hogy te is oly érdemes légy reá, mint volt Jenő mindig.“

Ezzel megfordult és visszament a ház felé, Pali pedig, elgondolkozva anyja szavai fölött, a szép órára bámult. Aztán lassan ő is megindult hazafelé.

„Valjon mit csinálnak Feri meg Etelka?“ gondolá menetközben. „Hogy fognak csodálkozni, ha meglátják szép

arany órámat; azt hiszem, Jenő nem is szólott róla soha előttök.“

Mialatt Pali fönt a romok alatt időzött, Ferkó és Etelka a szobában ülve bánkódtak Jenő után. Mindenfélét megpróbáltak, csak hogy szóra-kozzanak, de hiába, s végre is csak némán ülve bámultak sokáig, nagyon sokáig egymásra.

„Ah, milyen üres, unalmas az egész ház Jenő nélkül!“ sohajtá végre Etelka. „Én nem tudok mihez fogni. Hát te, Ferkó?“

(Vége következik.)

AZ ALMAESŐ (Lásd a 283. l.)

Az ANGOL PARIPA. (Lásd a 286. l.)

ő nem

k alatt
zobában
Minden-
szóra-
is csak
nagyon

lmas az
tá végre
z fogni.

A KÉT GOMBOLYAG.

— Mese. —

(Vége.)

ETTIKE majd elájult ijedtében, de a herceg nyájasan bízta, hogy ne féljen s aztán elbeszélte, hogy ő el volt átkozva, de Nettike megváltot a s ezért most nőül veszi és hazaviszi szép királyságába. Tartottak is nemsokára hetdhét országra szóló lakodalmat s aztán a fiatal királyi herceg fényes hintón elvitte feleségét a pompás palotába, hol nagy fényben és boldogságban éltek.

Képzeltetni, mily boszus lett ekkor a lusta Betti. Mikor bámulatából magához tért, első gondolata mindjárt a gombolyag volt. Hol az ő gombolyagja? Maga sem tudta s kezdte keresni szerte az egész házban, kamrában padláson, míg végre egy zugban mindenféle lim-lom közt megtalálta. De milyen volt már a gombolyag! Látszott rajta, hogy macskák és egerek játszottak vele, a fonal annyira megromlott, hogy kötni nem is lehetett többé vele; mert szakadozott, mint a pókháló. A legügyesebb leány sem kötött volna abból egy fél harisnyát sem.

Bettike azért mégis mohón fölkapta a gombolyagot s szaladt vele szobájába, hol aztán figyelmesen nézegette. Bizony a szegény, összeviszsa kuszált gombolyag nem olyannak látszott, hogy egy királyi herceg rejtőzzék benne.

„Pedig mégis benne van,“ gondoló Bettike. „Benne van s én ki fogom szabadítani. Kötni ugyan nem tudok, aztán az sok esztendőig tartana, míg ezt mind lekötögetném, ha oly lassan fogyna, mint Nettikéé; de hiszen az nem is szükséges, csak le kell a czérnát gombolyítani! Mily ostoba voltam, hogy ez régen nem jutott eszembe! Most már itt volna az én hercegem is. De most mindjárt hozzáfogok.“

Ezzel hozzáfogott a fonal legombolyításához, de bármint igyekezett, nem akart a dolog elég gyorsan folyni. Minduntalan elszakadt a fonal, s bármennyit legombolyított, a gombolyag nem akart kisebb lenni. Késő éjig folytatta munkáját, míg végre egészen kimerült s le kellett feküdnie. Másnap újból hozzáfogott s már egész esomót legombolyított, anélkül hogy a gombolyag fogyott volna. És e mellett sem cipő, sem ruha nem tűnt elő, mint Nettikénél történt.

„Se baj,“ gondoló Bettike, „a herceg mégis beenn van s ha egyszer hercegné vagyok, majd veszek még szebb cipőt és ruhát.“

És így csak gombolyította lefelé a fonalat több napon át és végre nagy örömmel tapasztalta, hogy a fonal fogyni kezd s utoljára egy mogyoró tűnt elő, épen olyan, minő a Nettikéé volt. Ujjongva kapta föl és sietett föltörni, de óvatosan, nehogy a szép herceget megsértse. Hanem a mogyoró kemény volt és sokáig kellett vele bajlódnia, míg végre

mérgesen nagyot ütött rá s a mo-
gyoró szétpattant. Azonban, — her-
cezeg helyett egy darabka papiros
esett ki belőle.

Ez kissé kellemetlenül lepte meg
Bettikét, de hamar vigasztalódott.

„Ahá! a hercezeg bizonyosan meg-
unta a várakozást s eltávozott, ne-
kem pedig levelet hagyott, melyben
tudtomra adja, mikor jön értem.“

Gyorsan fölkapta a papirdarabkát
s íme ezt olvasta róla.

„Csak szorongalom nyer jutalmat
Re:teké a késő bánat.
A ki te reád vár,
Kint áll a kapunál.“

Betti vörös is, sápadt is lett,
midőn e sorokat olvasta. Még egy
balvány reménye maradt: hátha csak
meg akarja hercezegi vőlegénye tré-
fálni és fényes hiatóval kint vár a
kapunál? Gyorsan kiszaladt a kapu
előé, de ott nem látott mást senkit,
csak a kisbirót, ki a leány láttára
így szólt:

„Nini! Ez bizony épen jó lesz!
Hallod-e, leány, a faluak szüksége
van egy libapásztor leányra, te egész
életedben nem dolgoztál semmit, nem
vagy való semmire, legföljebb liba-
őrzésre. Állj be libapásztornak.“

A leány kissé gondolkozott s át-
látta, hogy okosabbat csakugyan nem
tehet. Lett tehát belőle libapásztor
és mert kötni nem tanult, harisnyája
sem volt, czipője sem volt s meztel-
láb járt egész életében.

A H I N T Á N.

(Képpel a 285. lapon.)

Egyik végén én ülök
A másikon meg te,
Igy aztán a hinta száll,
Folyton folyvást fel, le.

Majd én vagyok odafent
S te csücsülsz a mélyben;
Majd te repülsz fölfelé
Váltakozva szépen.

Gyors a hinta járása,
Szemem is káprazik,
Félek, hogy e hinta most
Még káromra válik.

Állj meg, állj meg hugoéskám,
Elég a hintából,
Ott repül a kalapom,
A fejem meg kabul.

A kalapom leesett,
Állj meg, hogyha mondom;
Mert különben elnyulok
„u is a porondon!
Rontom-bontom!

K I S H A J Ó S.

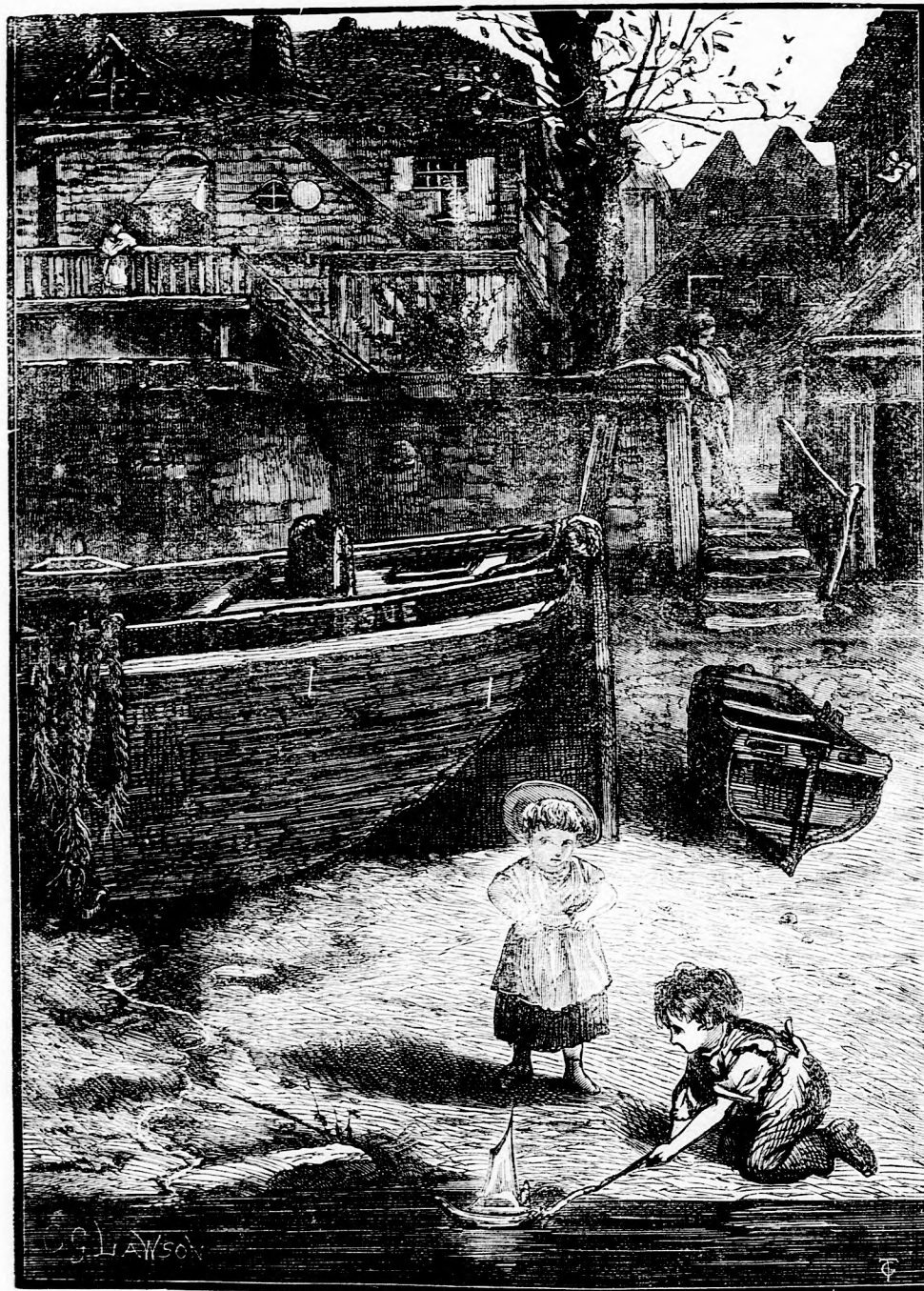
(Képpel a 280 l.)

Aki hajós akar lenni,
Korán gyakorolja;
Megmutatja már a tej,
Lesz-e jó turója.

Kicsi most még a hajós,
Férfi lesz belőle,
Tollszár most még az árboz,
Tölgyfa lesz belőle.

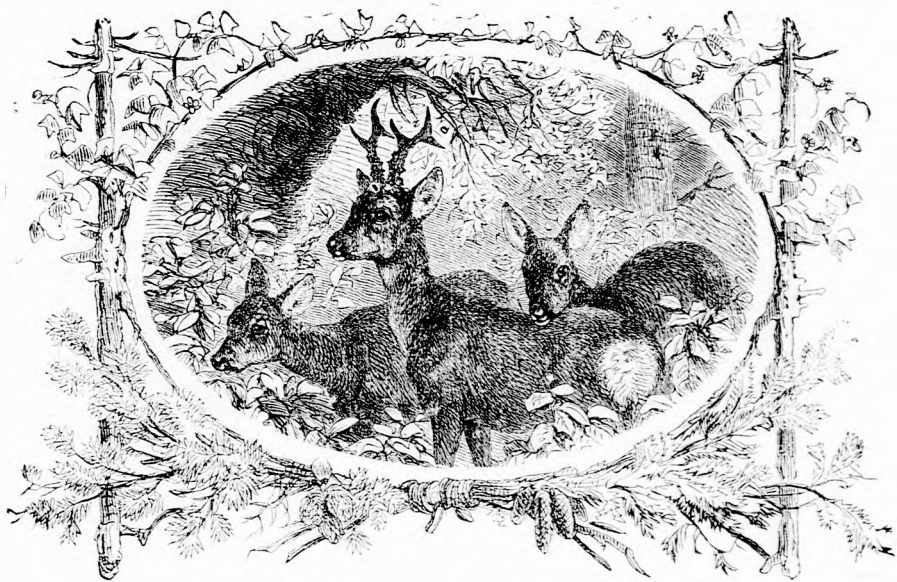
Papircsónak hajó lesz,
Nagy hajó, vitorlás;
Megy majd pompás árukkal,
Tengeren vitorláz.

S gondolja majd a hajós:
Akarki hogy mondja,
Aki hajós akar lenni,
Korán gyakorolja.

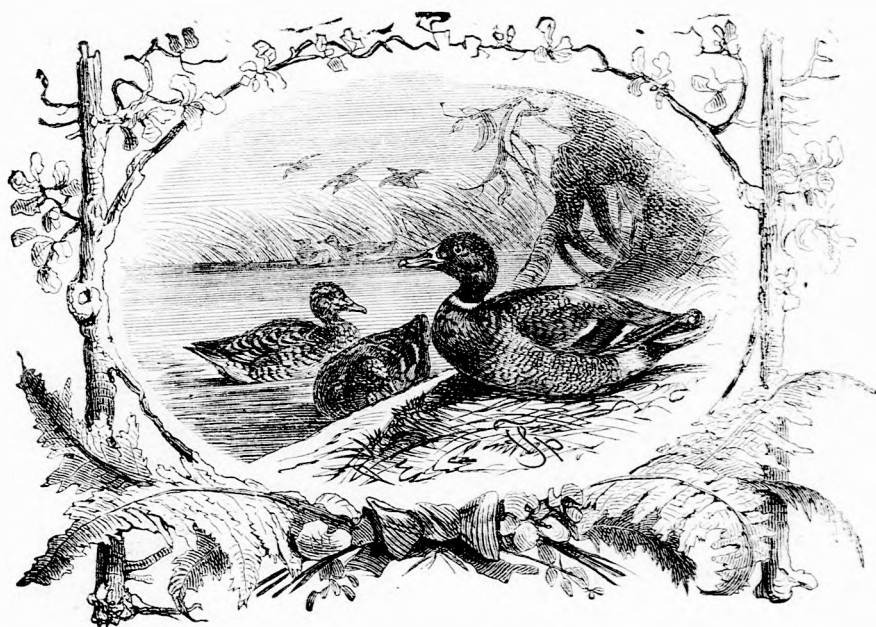
KIS HAJÓS. (Lásd a 279. l.)

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

Mily szép lakni az erdőben
Hűvös erdő sűrűjében!

Kis őzek az erdőt lakják.
Soha bizony el se hagyják

Mocsarban sem rossz az élet,
— Kérdezd csak a vadréczkét! —

Erdő, sötét lenne nekik
Mig a mocsar éden nekik.

A NÁDI TYUK TÖRTÉNETE.

(Képpel a 284. lapon.)

EGY NAPON Lottika meg Laczi az udvaron álldogálva nézték Ferdi bácsival együtt, mint kapargatnak a tyukoeskák s mint sétál köztök nagybüszkén kakas urfi. Egyszerre Laczi megszólal:

„Ferdí bácsi! Az én természetrajzi könyvemben az áll, hogy van vad tyuk, ugynevezett nádi tyuk is. Igaz? Olyan ez, mint a szelid tyukok?”

„Nádi tyuk van,” felelt Ferkó bácsi. „hanem biz az nagyon keveset hasonlít a mi tyukoeskáinkhoz; inkább is vízi varjunak nevezik. Nagyon derék, jó madárka.”

„Mire jó? Megenni?” kérde Lottika.

„Nem épen enni való, ámbár husa nem egészen ehetetlen Hanemigen szép, barátságos, okos kis madarak és hozzá még bátrak is. Vadászok beszélnek, hogy ha a héja le akar csapni a nádi tyukok közé, hogy egyet elragadjon, azok egy csoportba gyűlnek a vízben és oly erősen csapkodják, föcskendik a vizet, hogy a ragadozó madár nem tud hozzájuk ferni.

„Ez derék!” kiáltá Lottika, „és hol tanyáznak e bátor, okos madárkák?”

„Csöndes vizek partján, bokrok közt, nádasokban. Nagyon szeretik a vizet s ha nem kénytelenek, nem jönnek a szárazföldre, ámbár szárnyaik erősebbek mint más vízi madaraké s ha kell, magasan tudnak röpködni.”

„De hát valami kis történetet nem tud Ferdi bácsi róluk? Én nem igen bánom, hol laknak és hogyan usznak, csak azt szeretem hallani, mikor valamit csinál az ilyen derék madárka.”

„Ah! hát mit csináljon egy ilyen szegény nádi tyukoeska?” szólott Ferdi bácsi nevetve. „De megállj csak! Mégis tudok valamit, egy vadászpajtásom mesélt nekem hajdan valamit egy derék nádi tyukoeskáról...”

„Mondja el! Mondja el!” kiáltik a gyerekek.

„Tehát, — volt egyszer egy jó kis nádi tyuk, mely szépecskén üldögélt fészkeben tojásain, hogy kicsinyeit kiköltse. A fészek a folyó partján szépen el volt készítve erős galyakból, vastag fűszálakból, mint-hogy a víz közelsége miatt a nádi tyuknak igen szilárd fészekre van szüksége. Hát amint egy napon a jó nádi tyukoeska ott üldögélt, roppant szerencsétlenség történt vele.”

„Talán összetörték a tojásait?” kérde Lottika.

„O, nem, ilyes-

TÜRELMELENSÉG. (Lásd a 283. l.)

mi a madarakon ritkán esik meg, nagyon jól tudják, miként kell a fészekbe lépni, hogy a tojásokat meg ne sértésék és bizony szégyen is volna, ha ezt nem tudnák. A mi kis nádi tyukoescánk nagyon is jól gondját viselte tojásainak, mint azonnal meghalod. Mert az a szerencsétlenség abból állott, hogy rettenetes zivatar tört ki, borzasztóan dörgött, villámlott s iszonyu szélvész dühöngött. A szél vadul tépett mindent, egész fákat kitört s egyszerre fölkapva a mi nádi tyukoescánk fészket, tyukostul tojásostul — a vízbe söpörte! A fészek nagyon erős volt ugyan s szerencsére egy tojás sem esett ki és a tyukoeska is szépen ülve maradt benne, de azért mégis nagyon veszedelmes helyzet volt ez. A nádi tyukoeska kiöppülhetett volna ugyan a partra és elbujhatott volna a bokrok közé, de nem tette, mert akkor mi történt volna az ő szép tojáskaival? Nem hagyta el fészket, hanem benne maradt minden veszedelem daczára, melegen tartotta tojásait és mialatt a víz sebesen tova sodorta, aggodalmasan leste, hol és mikép menthetné meg a fészket.

Sokáig tartott a vihar, de végre lassan-lassan elcsöndesedett, a szél lecsillapult s a folyó nem hullámozott oly erősen. És amint a víz egyik kanyarodásánál a fészek a bozótos part közelébe jutott, tyukoescánk csőrével hamar megkapott egy galyat, úgy hogy a fészek a partról a vizig lenyuló ágak közt megakadt és szépen megállapodott.

A helyzet még mindig eléggé kellemetlen volt, de tyukoescánk mégis kissé megnyugodhatott. Csak annyi időre távozott fészkeből, míg egy kis eledelt keresett magának, aztán visszament s néhány nap múlva kicsinyei kibujtak a tojásból. Képzeljétek, mennyire csodálkoztak a kicsinyek, hogy ők így a vizen születtek; de nem történt semmi bajuk. Anyjuk hozott nekik eleséget s mikor már eléggé nagyra nőttek, szépen kive-

zette őket a partra. — És így a tyukoeska saját élete veszélyeztetésével mentette meg a kis családot."

A Z A L M A E S Ő.

(Képpel a 276. lapon.)

„NINI, mi esik?
Nem esik, nem nedvesít!
Nem eső, de jég esik!”

— „Ej biz'ily jég ritkaság!
Rázzak almafaról,
Piros alma, sárga alma:
Együnk a javából!”

— „Hegy ha így van a dolog,
Nem bánom, hadd esék
Akár holnap is még!”

I T T A P O S T A.

(Képpel a czímlapon.)

TRARA, trara, itt a posta,
Postalegény rajta;
Fujja fujja trombitáját,
A lovait hajja;

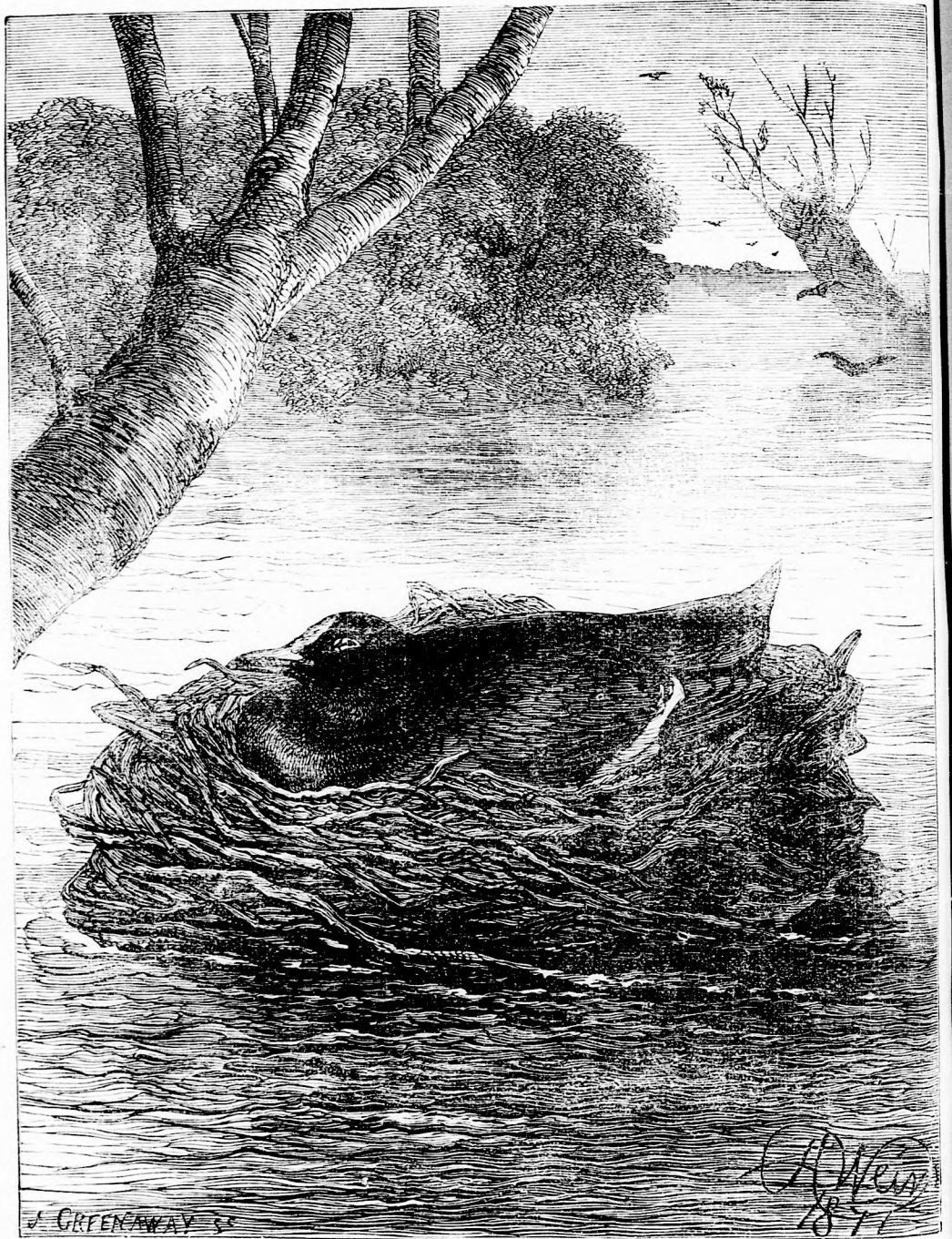
Trara, trara, meg is állt már,
Tele a ládája
Benn a levél, a sok levél
A gazdáját várja.

Hujja, hujja, nekem is van
Kis levelem közte;
Éljen aki hozta, az is,
Ki postára tette.

T Ü R E L M E T L E N S É G.

(Képpel a 282. l.)

Kis gidám, kis kecském,
Viseld magad szépecskén,
Neked illik békén lenni,
Mig vadrózsát megyek szedni,
Nem ugralni, settenk dni
És engemet siettetni!
Kis kecske, kis gida,
Ne légy oly galiba,
Előbb főzni aztan enni,
Falni utóbb előbb szedni.
Türelmetlen lenni
Kis gyermeknél is hiba.

A NÁDI TYUK FÉSZKE VESZÉLYBEN. (Lásd a 282. l.)

A HINTÁN. (Lásd a 279. l.)

AZ ANGOL PARIPA.

(Képpel a 277. l.)

KEDVES Forgó bácsi! Itt a mi falunkban lakik egy igen gazdag fiatal ur, ki nagyon szeret lovagolni. Vannak is gyönyörű paripái s különösen egyik oly sebesen vágat, mint a szél. Magasabb a mi közönséges lovainknál, lábai vékonyak, nyaka hosszú, mint egy gólyáé: azt mondják angolvérű ló. De nemcsak a ló angol, hanem a lovász is, kit Johnnak (olva d Dsón) hívnak s kivel itt a faluban senki sem tud beszélni. Eleinte mi gyerekek nagyon féltünk tőle, de aztán láttuk, hogy jó ember s mikor azt a szép angol paripát sétáltatta, egészen közel is bátorkodtunk menni. Nemcsak nem bántott a derék John, hanem nyájasan beszélt is hozzánk; de hogy mit mondott, azt én bizony nem tudom. Azóta többször találkozunk s jelek által beszélünk egymással, mint a némák; egyszer kértem, engedje meg, hogy kissé futtassak a szép angol lovon, tudok én jól lovagolni, — de nem engedte meg, vagy talán bizony, azt hiszem, meg nem értett. Azt megteszi, hogy fölültet a szép ló hátára s a kisebb fiuknak ez nagy örömet okoz; de nekem ez nem elég, én lovagolni szeretnék rajta.

Különbeu esztendőre vagy kettőre meglesz e mulatságom, mert kedves apám megígérte, hogy ha jól tanulok, vesz nekem egy szép kis paripát s a szünidőkben lovagolhatok tetszésem szerint. Ha pedig lesz saját lovam, azt jobban fogom szeretni, mint akármely drága angol lovat, melyen ilyen magamféle kisebb fiuknak nem engednek lovagolni.

Kedves Forgó bácsit üdvözölve maradok hű kis olvasója

Fehér Laci.

Á L O M B A N

Hogyan fekszel az isten nevében
S alásztó imádkozol szépen,
Édes lesz, csöndes lesz mosolygó álmaid:
Hisz akkor angyalok fölötted őrt állnak.

TALÁNY.

Égben és földön meg nem lehetsz,
de nyisd fel jól szemed, ha csillagot
látsz, és mindegyikben megtalálsz, s míg
a holdtól messze vagyok, a nap közepén
ott ragyogok.

A férfi, sőt az összes emberiség nem
bir velem, de az asszony, lány igen,
még a legapróbb is, az árvalány meg
épen háromszorosan.

Vizben, tengerben, hegyen és völgyön,
erdőben, réten, mezőn és kertben
ne keress, örülj hogy ott vagyok a virágban
és jó szagának magvát képezem:
a rózsát is csak én teszem rózsává, de
a szegfű csak nélkülem lett szegfű.

Tréfát nem tehetsz, nem mondhat
nélkülem, s oly pajzán vagyok, hogy
minden agár fejére ráülök, sőt minden
kutya farkán ott lógázom lábomat.

Az élet kerül engem, talán ez az oka,
hogy a halál már kétszer fogott meg.
Kis öcsém, kis hugom, ti sem látok engem,
ti sem birtok velem, pedig már hat éves
korotokban mutogattak nektek; nos hát ki vagyok, mi vagyok?
Találj ki, hisz szád közepén, mint a nyelv,
ép úgy ülök én!

TALÁNYFEJTÉSEK.

A „Kis Lap” 12-ik számában közlött talány megfejtése:

2	9	4
7	5	3
6	1	8

E számokat akár egyenes sorban, akár keresztben ($2+5+8=15$ és $6+5+4=15$) adjuk össze, mindig 15 az eredmény.

Egészen vagy részben megfejtették: Vojnics Ilonka, Komáromy László, Kaizler Mari és Róza, Fegyveres Irén, Bauholczér Julia, Györgyevics Pál, Velter Gusztáv, Sárközy Zseni és Vilma testvérek, Zichy Károly, Báthory Géza, Strasser Zsófi, Vadas Jolán, Mara Ágnes, Mednyánszky Stefánia, Schwarcz Samu (máskor nem írást mással a levelet.) Morvay Margit, Tóth Miklós, Winterstein Paula, Wagner Marczél, Metzner Henrik és Malvina, Heiler Sámuel, Fülep Mándy, Gerencsér Ilona, Kottasz Karoly, Romszauer Ferencz, Bajzath Pista, Mittelmann Oszkár, Hegedüs Aladár, Gyulai Kálmán.

A „Kis Lap” 7-ik számában Hajnos Irmától közölt számrejtvény megfejtése:

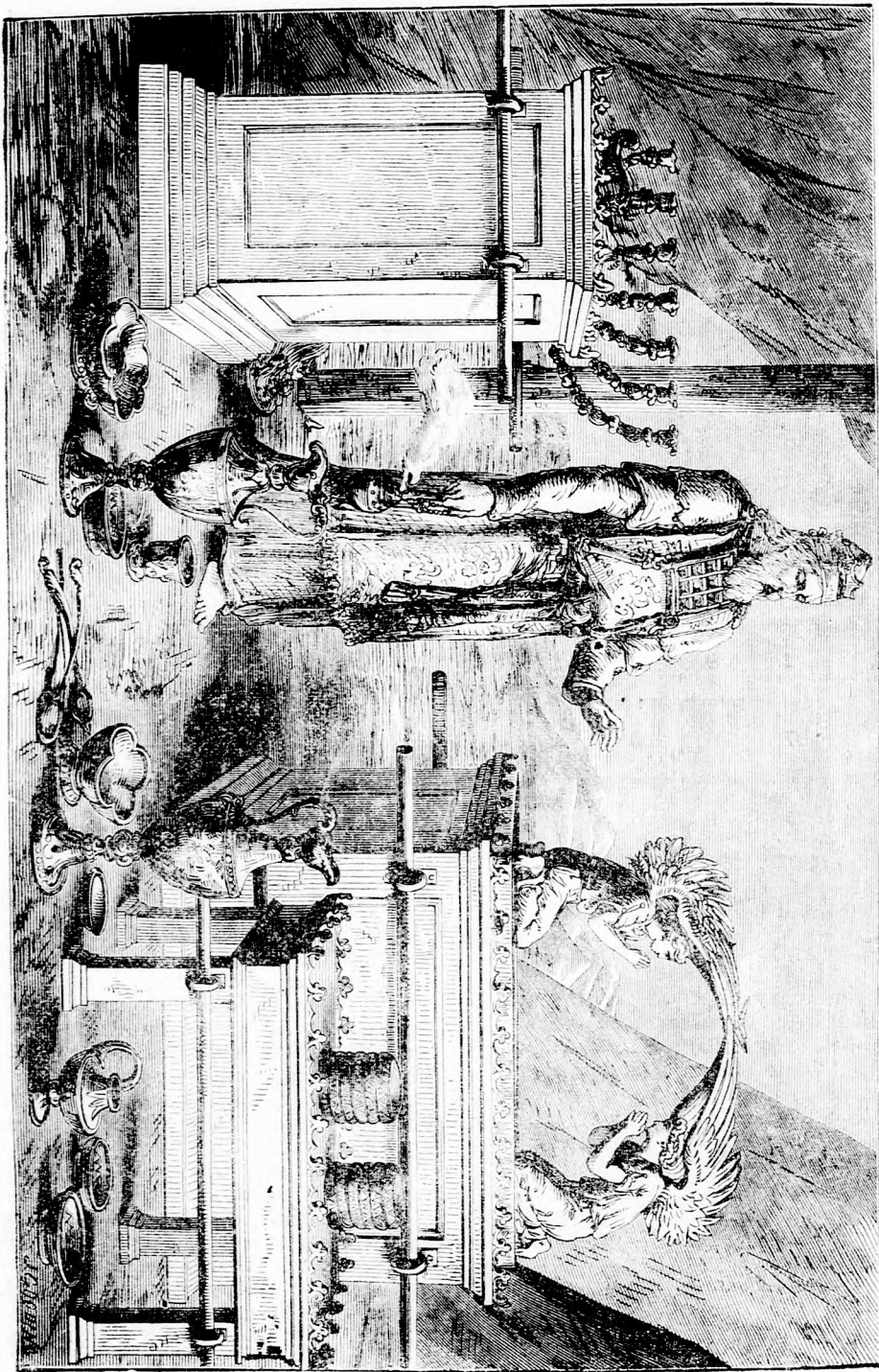
Az anya	33 éves
Az első gyermek	16 „
A második	14 „
A harmadik	12 „
A negyedik	8 „
A ötödik	7 „
A hatodik	6 „
A hetedik	4 „

Összesen 100 év.

Helyesen megfejtették: Szél Ilona, Porolt Czeccília, Bogdan Andor, Zakariás Béla, Döry Olga, ilj Lengyel Miklós, Sebeő Gyula, Klobosiczky Mariska, Igaz Pali, Maróthy László és Győző, Offenheimer Lajos, (Máskor, kis fiúmagad ird a levelet. Forgó b.) Tóttósy Ilona, Wittmayr Sandor, May Ilka, Grünwald Armin, Spitz Árpád, Sárközy Zseni, Szontagh Ágnes, Müller Zsófi, Hacker Mihály és Katicza, Rekettye Csilla, Madsar Gusztó (hiányosan), Kovács Ilon, Jolán és Gusztáv testvérek, Tóth Miklós, Bauholczér Julia, Schwarcz Sámuel, Wildman Mór, Komjathy Sandor és Pál testvérek, Metzner Henrik, Malvina és Miksa, Hirschmann Vilmos és Ede, Vechsler Julia, Metzner Hermin, Gróf Erzsébet és Ilka, Vecsey Jolán, Sárközy Erzsé, Kóburg Sarolta, Kocs Mari, Kohner Adolf, Schwimmer Julcsa, Wahmann Ernő és Richard, Komáromy László, (A számok helyesek, de gondatlanul irtad a sorba, mert hogy lehetne a harmadik fiú 12 éves, ha bátyja, a második, csak 7 éves; továbbá 14 évesnek ird az ötödik fiút, tehát idősebbnek, mint három öregebb testvérét!) Kléger József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

M. Gusztó, M. Szigeth. Hajnos Irmához hasonló számrejtvényt nem közölhetjük, mert egyelőre elég volt már e fajtaból. — **J. E. Tapio-Bieske.** Talán fölhasználjuk. — **K. Gerő.** Ismételten kimondott elvünk, hogy gyermekek dolgozatait nem közöljük, ha csak magunk nem szölitottuk föl kis olvasóinkat bizonyos föladványok megfejtésére. — **F. M. Derecske.** Nem értem, mit értesz azalatt, hogy van-e nagyobb lap a „Kis Lap”-nál? Nagy lap van igen sok, de nem kis olvasóknak való. — **St. F. Cs.-Somorja.** A majális leírást nem közölhetjük, mert nem eléggé általános érdekű, különben is aránytalanul hosszú. Szives érdekltségéért azonban vegye köszönetünket. — **P. Margit, Valócz.** Forgó bácsi mekapja leveledet, ha ezt a szerkesztőségnek czimezed.

BIBLIAI TÖRTÉNET SZÖVEG NÉLKÜL.

IRÁTOROK MEG NEKEM, MIT ÁBRÁZOL E JELENET.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**
 Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —